

Kisbeszéd az iróniáról

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIII. évfolyam, 39. szám, 2019. szeptember 27.

Mármost az irónia ironikus megközelítése egészen újszerű szerkesztői gyakorlat, mégis egyszerű, mint a fűszál, és kézenfekvő is, tehát hogy például az elhivatottan ironikus szöveget ironikus eljárás után csontkemény valóságként, mit ne mondjak, rögrealitásként értékeljük, hogy nemcsak szó szerint veszünk bizonyos állításokat, hanem könnyedén és különösebb aggály nélkül kiragadhatjuk a környezetükből, amely művelet aztán nagy és igazán gazdag távlatok kinyílását eredményezi. Univerzális lehetőség. Könnyen meglehet például, de azt csak az irodalmároknak mondom óvatosan és nagy tisztelettel, talán már megint újra kell írni az irodalomtörténetet. Ó, és nem csak a magyar nyelven írottat. A világirodalom is új megközelítésbe kerülhet, és még véletlenül sem szeretném magam olyan gigászok mellé helyezni - én már Lajos mellett vagyok -, de újra kellene értékelni Csehovot vagy Kafkát, és bizony egy Nobel-díjas magyar író is megannyi csemegét és újdonságot nyújthat, hogyan is volt ő ott boldog, ahol volt.